

Judici contra la raó democràtica

«El judici que està a punt de començar és una gran operació d'Estat, una causa general contra el republicanisme i l'independentisme català»

És legítima la voluntat personal d'emancipar-se? Sí, és clar. I la col·lectiva? Sí, també. No només és legítima sinó que, com qualsevol afany -personal o col·lectiu- d'obtenir més llibertat i assumir més responsabilitat per fer-se càrrec dels mateixos afers, en condicions normals, forma part de les aspiracions ordinàries de totes les persones i pobles.

¿Algú aliè a qualsevol de nosaltres, o al col·lectiu hipotètic referit abans, té el dret d'oposar-se a la nostra emancipació per la força i a perpetuïtat, a partir d'algun apriorisme imposat i inamovible, situat més enllà de la història? NO. Ningú, en plenes facultats, vol ser dominat o accepta ser sotmès a la voluntat d'algú altre.

És legítima la pretensió de construir una majoria social democràtica per posar en marxa una República? Sí. És legítim fer tot el possible perquè la població de Catalunya pugui expressar la seva opinió sobre el seu propi futur? Sí. ¿I són legítimes les polítiques que, a l'empara d'una determinada legalitat feta a mida o instrumentalitzada barroerament, si cal amb violència, s'hi oposen i n'obstaculitzen qualsevol intent? Des d'una perspectiva democràtica, NO.

Es va produir a Catalunya, l'octubre del 2017, una revolta violenta contra l'Estat, les seves institucions, els seus cossos o els seus representants? NO. I una onada de desobediència pacífica col·lectiva per preservar el dret democràtic fonamental de la ciutadania a expressar lliurement la seva voluntat? Sí. Per dignitat i per garantir el respecte als drets fonamentals i als procediments democràtics.

El judici que està a punt de començar és una gran operació d'Estat, una causa general contra el republicanisme i l'independentisme català. És la posada en escena d'un judici inquisitorial a la consciència de centenars de milers de persones, de tota mena d'origen, credo i condició, que se saben i volen ser part d'un subjecte històric i polític, Catalunya, que l'Estat es nega a acceptar i reconèixer. El judici és la culminació d'una campanya feta de mentides i difamacions, de truculència mediàtica, de silencis còmplices, de renúncies covardes dels qui han desistit de plantar cara. El judici és la culminació d'una operació "depuradora" perpetrada des dels quarters generals de la dreta neofranquista, d'una ofensiva d'intoxicació de l'opinió pública espanyola que busca anatematitzar el republicanisme sobiranista català per convertir-lo en l'enemic Interior/exterior que permeti el rearmament d'un espanyolisme uniforme, monolític i reaccionari.

El judici als principals dirigents catalans que es van comprometre a fer possible el trajecte cap a l'U d'octubre del 2017, suposa la culminació de totes les amenaces proferides contra la ciutadania catalana mobilitzada. Suposa l'intent més acabat d'exorcitzar la majoria aclaparadora pel dret a decidir, de proscriure-la i de fixar els límits del que es pot i del que no es pot pensar i expressar. El judici és una venjança, és una coartada aparatosa per a una condemna per bruixeria, és la construcció d'una escenografia concebuda per infligir un càstig exemplar i indiscriminat a tot el bloc democràtic però aplicat a les persones i les famílies dels i les nostres líders sobiranistes. El judici es basa en un relat dels fets manifestament manipulat i ple de falsedats, es prepara enmig de constants vulneracions de drets i senyals de parcialitat, i avança amb una manca absoluta de garanties en els procediments seguits.

La celebració d'aquest judici és un acte d'indecència política, i Europa i els demòcrates espanyols ho saben. És una maniobra política vergonyant, d'efectes volgudament irreparables, d'un Estat que ja sap que mai no podrà ser acceptat com a propi per la major part de població catalana, siguin quines siguin les seves lleialtats personals, o les seves adscripcions i identifications.

Però resulta que, precisament en un escenari com aquest, i quan han transcorregut prou mesos per haver passat el dol i afinat les anàlisis, encara hi ha persones que es diuen part substantiva del bloc independentista, que aprofiten l'ocasió no pas per exercir la crítica i l'autocrítica reposada amb voluntat d'extreure lliçons dels errors comesos, sinó per repartir les seves condemnes particulars als qui més directament s'hi van jugar la pell. Quina causa serveixen? Què els preocupa? Quin sentit té atribuir-se només mèrits en les grans mobilitzacions sobiranistes i els èxits assolits, mentre es carrega a xarxes i plataformes contra les encausades i encausats -que l'Estat persegueix- fent-los responsables únics de tot el que no es va aconseguir? Debat? Sempre! Però vomitar insults i llançar sospites d'intencions? Parlar de traïdories i covardies, des de la barrera? A favor de què o de qui? Pura misèria. Llast.

Aquestes setmanes, a les portes del judici i durant el seu desenvolupament, ningú -NINGÚ- s'hauria d'atribuir el dret de posar en qüestió la intenció, la generositat, l'esforç i la voluntat de totes i tots els acusats de fer tot el possible, i de la manera que cadascú i en funció de la seva responsabilitat va creure millor en cada moment, per executar els compromisos adquirits. Elles i ells s'hi van jugar, s'hi han jugat i s'hi juguen la mateixa llibertat i el benestar de les seves famílies. No cal compartir totes les decisions que van adoptar, però tinguem com a mínim el gest d'afirmar clarament, amb contundència, sense cap reserva ni vacil·lació, que ens sentim orgullosos del seu comportament i que els estem molt agraïts. Que sàpiguen que compten amb el nostre suport incondicional. I que no ens tinguin en compte la nostra malaptesa a l'hora de correspondre a la seva valentia, perquè deu ser fruit del trasbals que ens produeix no poder ser, des de la setmana que ve, assegudes i asseguts al seu costat.